

Az üreg

A kert közepén feneketlen üreg tátong. Enikő óvatosan közelíti meg, mintha ősi szörnyeteg barlangjához tartana. Ki tudja, talán ebben az üregben is valami veszedelmes, sosem látott lény lakozik. A kislány a mélységes lyuk szájához ér. Finoman előredől, hogy belekukucskáljon. Érti a lába előtt nyíló sötétség vonzását, érzi, hogy nem szabad jobban előredőlnie, mert akkor átbillen a testsúlya, és fejjel előre bezuhan a mélységbe.

Az üreg fala fekete, ragacsos föld, úgy hálózódik be a vaskos gyökerek, mint nagypapja alkarját a kidülledő erek. A mélyből mintha felragyogna valami. Talán kincset rejt az üreg, lovagok vagy rablók elrejtett aranyát. Talán egy pallos fémje csillant meg, vagy egy varázserejű íj ezüst markolata. Le kell mászni, fel kell fedezni!

Enikő feltűri ruhája ujját, lehunyja szemét, gondolatban nekiveselkedik. Megkapaszkodik az egyik gyökérben, és ereszkedni kezd, mint a tornaórán a kötélén, csak itt mintha sosem érne véget a kötél. Mászik-mászik lefelé, egyre mélyebbre, egyre sötétebbre. Mikor felpillant, az üreg fehér szája borsószemnyire zsugorodik. Nem baj, Enikő nem betoiji lány, ereszkedik tovább, kitartóan. Szárnyuhogást hall, bizonyára denevérek, persze lidércek is lehetnek, azt sem bánja, csak mászik tovább. Látni akarja a kincset, a kardot, a varázsíjat. Most már kicsit fázik, de annyi

baj legyen, ki lehet bírni, mindig is zavarták a nyafka lányok, akik a fiúknak úgy akarnak tetszeni, hogy folyton panaszkodnak. Ő nem ilyen, ő nem akar nyavalygósan tetszeni senkinek.

Teljes a sötétség, szinte körbezáródik, Enikő már nem is látja, mibe kapaszkodik, lehet az gyökér, kígyó, sárkányfarok is. Mégis érzi, közel az üreg alja. Már csak néhány másodperc, és talpa szilárd talajt ér, talán sziklát, talán gyémántokat érez majd a lába alatt. Most karjára kulcsolódik valami. Elkapja, szorítja. Alattomos kobold talán, a kincs őrzője?

Enikő mozdulni sem bír. Pedig már közel a cél, nagyon közel! A lány rángatja magát, egész teste súlyát beleviszi, és érzi, karja mindjárt kicsúszik a szorításból. Még egy rántás, és kiszabadította a karját. Elengedi a gyökérkötelet, és csak zuhan, zuhan lefelé. Lehet, hogy mégsem volt olyan közel az üreg alja?

Ekkor valaki finoman megérinti a vállát. Az édesapja az. Holnap ültetek ide egy barackfát, mondja, azért ástam ide ezt a kis gödröt. Enikő nem mond semmit, de azért magában eldönti, hogy hajnalban újra kijön az üreghez, és akkor addig mászik, míg az aljára nem ér. Nem lesz türelmetlen, nem engedi el a gyökereket, míg a talpa szilárd talajhoz nem ér. Mert meg kell tudnia, mi volt odalent az a ragyogás, mielőtt egy közönséges barackfa nőne a titokra.

KAPITÁNY MÁTÉ